

— Лъжешъ! — крѣсна царьтъ. — Царицата направи сладки, а ти. . .

— Но това бѣше за Великдень, — пресѣче го Джони.

Царьтъ удари по трона и всички свѣтли пламъчета отъ розитѣ примигнаха. Войниците станаха бледи като мъртавци.

— Видѣ ли какъ знаешъ! — извика царьтъ.

После дигна ржка и заповѣда:

— Заведете го веднага въ трапезарията да яде кисело млѣко. Джони заплака:

— Не си пръвъ, царю! Защо да ямъ кисело млѣко? Азъ не го обичамъ.

Но войниците го поведоха къмъ трапезарията. Единъ отъ тѣхъ каза сърдито:

— Много знаешъ, но ще бждешъ добре наказанъ.

Войникътъ гледаше сърдито. Той имаше отрѣзано ухо. Джони не можа да не се усмихне. Той си спомни, че бѣше счупилъ еднажъ ухото на тоя войникъ.

Стражата отвори една широка врата и бутна Джони презъ нея. Влѣзоха въ трапезарията. По маситѣ, по пода, изъ цѣлата стая бѣха сложени панички съ кисело млѣко.

— Яжъ! — извика страшно войникътъ съ отрѣзаното ухо.

Джони усѣти, че му става лошо отъ миризмата на млѣкото.

— Яжъ, — викаше войникътъ, — ти дето ми отрѣза ухото!

Джони се заогледа. Въ трапезарията бѣха дошли царьтъ и царицата. Царицата бѣше съвсемъ малка, нѣжна, съ руси коси и червена шапчица. Тя се стори позната на детето. То сѣкашъ я бѣше виждало нѣкжде. Но тя го гледаше горделиво.

— Този открадна сладкитѣ, — каза тя.

Джони се усмихна и плѣсна ржце. Той позна царицата. Тя бѣше Червената шапчица, съ която се бѣше запозналъ наскоро въ една приказка. Той искаше да

Малкиятъ царь.